

VIRÁG ÁGNES

## A FÁRADTSÁG HULLAFOLTJAI

Mint akit  
gyomorszájon vágta  
derékba törve hallgatok  
Hányszor lesz és  
hányszor lesz még  
ilyen találkozás  
egyén és emberek között  
A homokóra  
felső gömbjéből  
gyorsan pereg  
alá  
a kvarc-harmat

\*

Mert törött-fáradttá dolgozom  
[magam  
szemgolyóm  
hajszálerek hálójában  
vergődik  
hátam meggörbül s ropog  
ha kinyújtózom  
tétova kezemből  
kihull a pohár  
Nem látom a házakat  
embereket  
Az évszakok változása  
csak távol pergetett  
színes film  
Súlytalanul lebegek  
a súlyos vállalások  
terhétől emelve  
s az otthon

nehézségi erejétől  
elszabadultan  
árnyékká zsugorodva  
áttetsző léggömbként  
anyám göcsörtös kezében

\*

A hatalmas ház  
tehér szarkofágjába temettem  
[magam  
Az élet hangjai  
a vastag kőfalon szűrődnek  
[hozzám

Jól hallottad  
magamat temettem  
besegített oda  
a halál is  
A mások halála  
A legközelebbié  
Olyan iszonyúan simák  
a falak  
S az erő belőlem úgy párolog  
naponta  
mint fából a nedvesség  
ha vizesen parázsra teszük  
engem is a fájdalom parazsa  
éget szénné  
amelyet újra majd halálom  
fog kezébe venni  
és sírföliiratokat firkál vele  
öngyilkosok gyermekek kutyák  
légből ácsolt tejfáira

## TEST ÉS KŐ

*Ez a test  
egy szép, nagy,  
heverő, tiszta kő.  
Nap süti.  
Szél fújja.  
Eső veri.  
Hó borítja.*

*Csak annyi,  
hogy kopik, öregszik.  
De ha moha befődi,  
repkény befutja,  
páfrány ráhajol;  
az egész élő világ  
érverése beleköltözik.*

UTASI MÁRIA

## VÉGÜL

*harmatos fűbe harapnék  
telve gyanakvással álnokul  
akárha a napot irigyelném  
sóvár-merészen előmlő  
teljes fénye miatt  
önkényes világszervező  
értelme csordul az űrbe  
Blake meztelen angyalai  
palóssal születnek  
bűnre csábítják földünk  
sajgón virágzó nemzőszerveit  
s hasztalan az ember  
arcán kihűl a szép*